

58

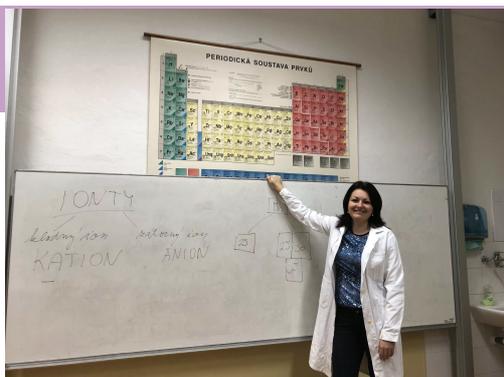
Postřeh

Leden 2019

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU VERONIKOU TYLOVOU

Kterého vědce – vědkyňi nejvíce obdivujete a proč?

Obdivuji Marii Curie-Sklodowskou. Musela moc pracovat, aby mohla studovat a jít za svým snem. Objevila dva prvky a popsala radioaktivitu. Po válce cestovala po světě, pomáhala zakládat lékařské ústavy pro léčbu rakoviny. Obdivuji ji, protože obětovala vše své práci, bohužel zemřela na leukemii, způsobenou zřejmě zářením materiálů, se kterými pracovala bez ochranných prostředků.

Zajíla jste při pokusech v chemii něco zajímavého, překvapujícího, nebezpečného ...

Asi vás zklamám, ale nic jsem nepodpálila :-). Pár dírek na plášti má každý chemik.

Proč se žactvo podle Vás, když může, „vyhýbá“ matematice?

Já myslím, že se nikdo matematice nevyhýbá :-), nebo se o to alespoň snažím. Možná ji někdo nemá až tak moc rád jako já. Každý jsme jiný... Třeba tu lásku k matematice v někom probudím.

Čemu se ráda smějete?

Veselým komentářům některých žáků z 8. C.

Co vás roztoci, naštvě a rozcílí?

Když mi někdo lže!

Jaký druh hudby máte nejraději? Váš nejoblíbenější zpěvák?

Skupina Team, Pavol Habera.

Když jdete vyučovat, těšíte se spíš na chemii nebo matematiku?

Matematiku!!!

Proč Vás lákalo vyučovat zrovna matematiku? Proč ne třeba český jazyk?

Ve škole jsem ráda počítala a měla radost, když jsem došla ke správnému výsledku. Podobný pocit třeba jako když vyluštíte křížovku. V diktátu z českého jazyka jsem bohužel takový pocit často nezažívala.

Máte ráda cestování? Raději sama, nebo i s dětmi?

Cestuji ráda. Mám ráda lyžování v Alpách. Jsem moc ráda, že už obě moje děti se mnou sjedou i černé sjezdovky, ráda je беру s sebou.

Uvažovala jste někdy o jiné profesi než učitelství?

Bylo už pár okamžiků, kdy jsem si řekla, že půjdu raději třeba prodávat. Ale pak mě to rychle přejde a jdu ráda opět učit třeba do své třídy.

Geometrie nebo aritmetika?

Aritmetika.

Vaše oblíbená barva, proč?

Fialová, ráda nosím i černou. Proč? ... zeštíhluje ;-).

Stalo se Vám někdy na základní škole, že jste se nenaučila na hodinu a poté jste byla vyzkoušená?

Dokonce z matematiky, a dostala jsem za pět.

Co ráda děláte ve svém volném čase?

Moc volného času nemám. Ráda čtu knížky, ale moje děti mě moc dlouho číst nenechají. Pokaždé vymyslí nějakou jinou činnost.

Sladké nebo slané?

Sladké.

Ptáme se jménem Vaší třídy. Dokážete si, paní učitelko, představit, co bude následovat? Budeme Vám chybět?

Budete mi chybět moc!!! Raději si to ještě ani nepředstavuji. Jsem moc ráda, že vás mám :-).

Jaké bylo přání Vašich rodičů týkající se jejich dcery?

Tak to je těžká otázka... Můj táta viděl po roce 1989 budoucnost v jazycích, a já raději počítala, než se učila slovíčka. A maminky už se bohužel nezeptám. Určitě by chtěla, aby mě práce bavila. Takže by byla spokojená.

Děkujeme Vám za rozhovor.

Redakce Postřehu :-)

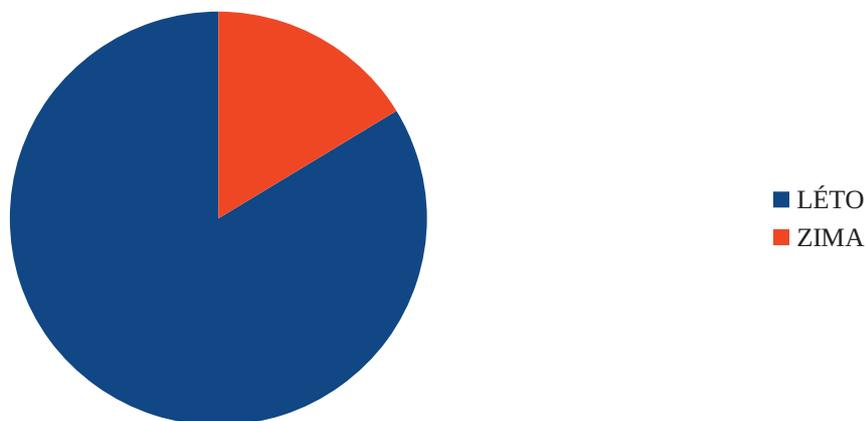
PRŮZKUM

Milí čtenáři Postřehu,

před časem jsme mezi vámi chodili, rozdávali vám papírky a žádali vás, abyste na nich u každé dvojice/trojice označili takovou možnost, která je podle vás v daném případě nejlepší. Než přejdeme k samotným výsledkům tohoto průzkumu, tak bychom vám chtěli poděkovat za vaši spolupráci. Zároveň se touto cestou taktéž omlouváme těm z vás, kteří se rovněž chtěli zúčastnit, ale z organizačně-technických důvodů se na ně již nedostalo; příště se to pokusíme napravit. A nakonec, pokud má někdo z vás nápad na další anketu, naše redakce si ho velmi ráda vyslechne a je možné, že se jím budeme inspirovat a některá z dalších anket bude právě na vaše téma.

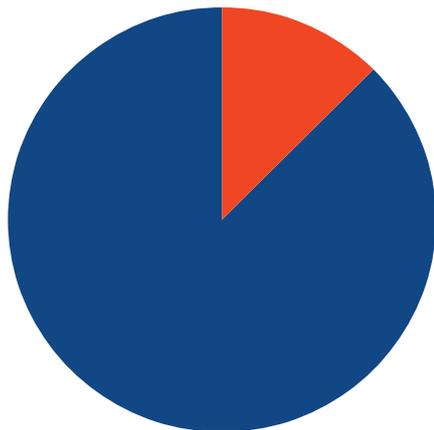
První dvě dvojice, z nichž se vybíralo, byly:

1) **LÉTO** (moře, rybník, bazén, sluníčko) **x** **ZIMA** (sníh, sáně)

Tady byl výsledek hodně podobný našemu předvídání.

2) LETNÍ PRÁZDNINY x ZIMNÍ PRÁZDNINY

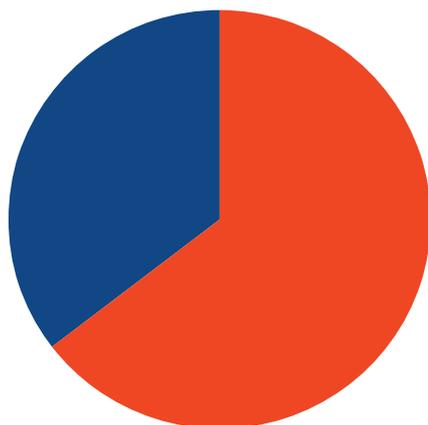

■ LETNÍ PRÁZDNINY
■ ZIMNÍ PRÁZDNINY

U druhé dvojice to bylo obdobné.

V případě následující trojice nás výsledek hodně překvapil.

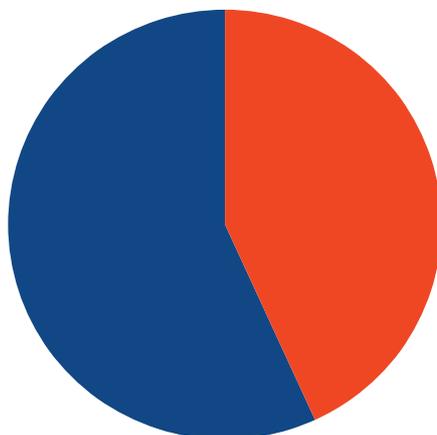
3) PÁTEK x SOBOTA x NEDĚLE

■ PÁTEK
■ SOBOTA
■ NEDĚLE

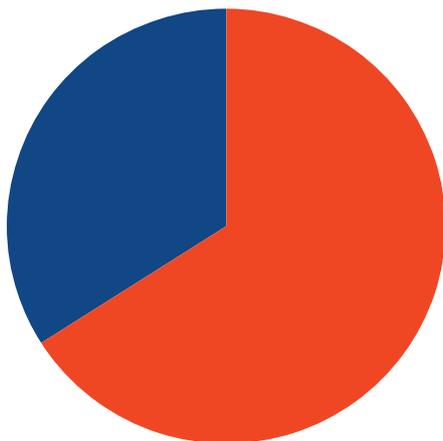
Ano je to tak, neděle nezískala ani jeden hlas!

4) SLADKÉ x SLANÉ

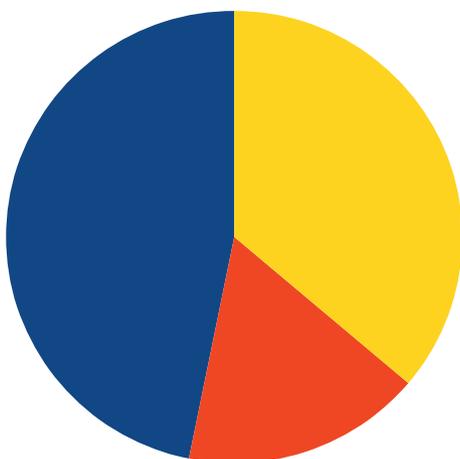
■ SLADKÉ
■ SLANÉ

5) POČÍTAČ x MOBIL

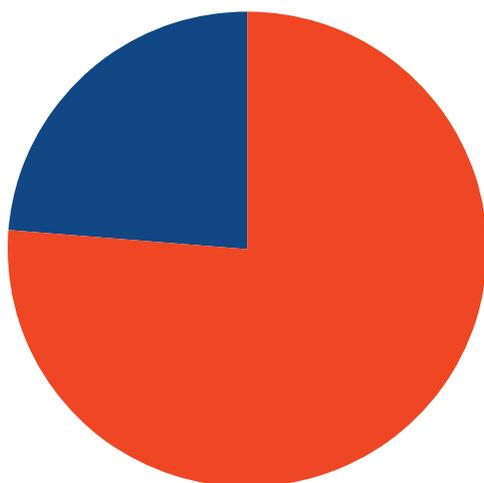
■ POČÍTAČ
■ MOBIL

6) MOBIL (hry) x ČÍST ČASOPIS, KNIHU x FILMY

■ MOBIL
■ ČÍST
■ FILMY

7) POČÍTAČ x SPORT

■ POČÍTAČ
■ SPORT

JEŠTĚ JEDNOU VÁM MNOHOKRÁT DĚKUJEME ZA VAŠI ÚČAST A TĚŠÍME SE ZASE NĚKDY PŘÍŠTĚ.
REDAKCE POSTŘEHU :-)

Jiří Wolker

Jednoho dne jsem šla kolem sochy Jiřího Wolker, který sedí na lavičce poblíž rodného domu, a viděla jsem malého chlapce na procházce s babičkou.

Chlapeček Jiřímu Wolkerovi pohládl ruku a říká:

„Babičko, co kdyby tak ožil?“ Paní vykulila oči a povídá: „Pepo, on už neožije.“ „Ale babi, on ožije, já to vím.“

Prošli se po městě

a zamířili domů.

Když se Pepík navečeřel a šel spát, najednou se otevřely dveře a vešel do pokoje sám Jiří Wolker.

„Ahoj Pepo, to jsi byl ty? Zítra se půjdeme spolu podívat na naše krásné město?“

„Ano, půjdeme,“ odpověděl s nadšením Pepík.

„Ukážu ti dům, ve kterém jsem se narodil. A když budeš hodný, tak tě i provedu.“

Na druhý den se tak stalo.

Vykračují si oba po náměstí a najednou se básník rozběhl. „Podívej, to jsem já. A jak mě krásně napodobili.“

Jdeme dál. Šli jsme se podívat do jeho rodného domu

„Hled', tady je moje postel a koukej i můj nábytek. Je to tu tak krásné, jaké to tu bývalo, když jsem zde bydlel.“

* * *

Najednou se rozezvučel zvonek. Pepík se probudil. Škoda, že vše se stalo ve snu.

I tak si to moc užil.

Lucie Baláková, G. C

Jiří Wolker,

celým jménem Jiří Karel Wolker (29. března 1900 – 3. ledna 1924), byl **slavný český básník**, který se narodil v Prostějově, kde také v roce 1906 nastoupil do naší školy a kde později taktéž vystudoval gymnázium (dnes Gymnázium Jiřího Wolкера). V roce 1923 mu byla zjištěna tuberkulóza, s níž se léčil i ve Vysokých Tatrách, několik dnů před svou smrtí byl převezen zpátky domů. Je pochován na hřbitově v Prostějově.

Zdroj: Wikipedie (volně upraveno)

Agama vousatá

Rubrika

Domáci ZOO Martina Chmely

Chtěl bych vám představit živočicha zajímavého nejenom barvami, ale zároveň i projevy jeho chování. Jde o pestrébarevnou a velmi vzorovanou ještěrku, která se dožívá patnácti let a dorůstá až 60 cm.

Je nenáročná na chov, potřebuje ale terárium. Čím větší prostor jí nabídnete, tím lépe se jí povede. Vyhovuje jí drobný písek, placaté kameny a neostré klacíky, po kterých ráda poleze.

Dále potřebuje lampu s vitamínem a žárovkou, co vyhřívá terárium. Zde jsme umístili nízký kámen, na kterém se bude vyhřívát.

Potravu představuje v dospívání převážně maso, sarančata, cvrčci, červi. Někdy si zobne salátu, ovoce nebo zeleniny, ale toto se děje jen zřídka. V dospělosti se živí salátem ovocem a zeleninou, maso si dá jen zřídka.

Agama má ráda vodu, takže ji můžeme koupat ve vaně. Koupel by měla být vlažná. Často zde vykoná potřebu, což je lepší než v teráriu kvůli vzniklému zápachu.

Agamku můžeme pustit i na promenádu v bytě, je to super. Volně se projde a zvykne si na tento terén. Je to pro ni i pro nás zážitek, když si sedne na rameno a jen tak čučí, co děláme. Je nenáročný živočich a mám ji rád.

Naše terárium je umístěné na stolku u televize ve výšce cca jeden metr. Když ho otevřu a dojdou jí nakrájet mrkev, tak zatímco ji krájím, agama vyskočí a běží se za mnou podívat. Vezmu ji na rameno a nabídnu mrkev a krmím ji. Ona pak vyskočí a jde se proběhnout.

Jednou jsem byl sám doma a rozhodl se, že ji vyvenčím. Otvírám terárium a ona vyskočila. Šla se projít a já jsem zapomněl zavřít ložnici rodičů. Agama zalezla pod postel, kde se schovala do smotaného koberce, a tam jedla pavouky.

Hledal jsem ji a zjistil, že jsem zapomněl zavřít dveře do ložnice. Zůstala tam a já o ní nevěděl. Tak hledám dál a asi po dvou hodinách jsem se šel podívat znovu. Ona vylezla zatím na postel a seděla tam. Vzal jsem ji a dal do terária, přilepšil jí mrkvičkou a zavřel klec.

A proč se jí říká vousatá? To proto, že má na hlavě a na boku těla takový pás bodlinek, které jsou měkké a nepíchají. Chce vypadat hrozně, ale je to moc pěkné.

Zdraví vás Martin Chmela ze 7. B

**„Nad všemi mračny, nad všemi stíny svítí hvězdy a světlo.
Nade všecko vař si sám sebe.“**

*Pythagoras
(-585 až -500 př. n. l.)
starověký řecký matematik a filozof*

Světlo a my

Světlo dokáže spoustu věcí.

Když je tma a vy nevidíte, rozsvítíte, máte-li čím.

V mých představách je světlo nositelem dobra a naděje.

Tyhle dvě věci do sebe perfektně zapadají.

Dobro "dělá" věci, které by mělo, a naděje tomu dodává vůli.

Známá je mezi lidmi věta o světle na konci tunelu...

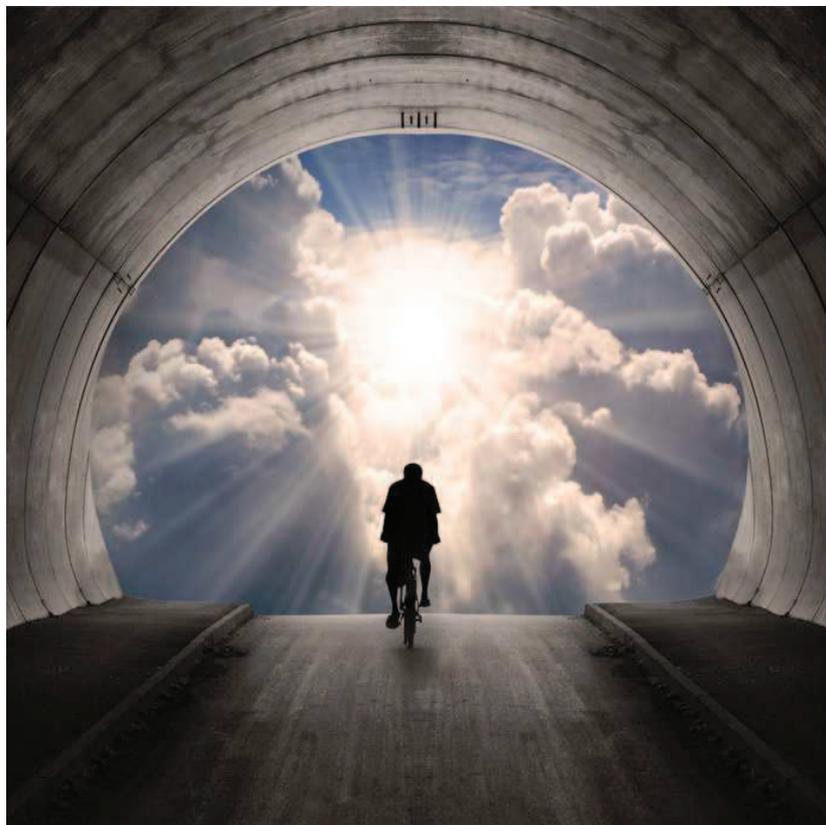
Světlo jsou všechny odstíny krásy kolem nás, pozorujeme život zvířat, rostliny, umění člověka.

Světlo je také jedním ze zdrojů energie, lidé vytvořili solární panely, které nám slouží.

Tato energie je všude kolem nás :-).

Bohužel někteří jí dost plýtvají, neváží si jí tak, jak by bylo třeba.

A to je chyba.

„Jakub“ TRAN Le QUOC VIET, 8. C

RŮŽOVÉ BRÝLE

Pojmem „**růžové brýle**“ býváme zvyklí označovat naivitu. **Rozhodně si nepředstavujte obyčejné okuláry s růžovými obroučkami...**

Bez soupeřů, překážek a problémů. Pak žiješ tak, jak si přeješ, a vše, co k tomu potřebuješ, k tobě samovolně chodí, je o tebe ve všech ohledech dokonale postaráno. Očekáváš samé dobré věci a **ony se pak dějí**.

AU...

Tohle slovní spojení nevzniklo jen tak.

Vidět svět jinak... lépe. "Brýle mámení".

Já sama růžové brýle nosím. Občas.

Jakmile si je nasadíte, uvidíte všechno usměvavé, krásné. Jen těžko se přežívá cesta zpět – **z pohádky do reality**. Zjištění, že svět tak růžový není.

Tyto brýle nejsou na každodenní nošení. Jsou spíše jako ty sluneční. Nechráníte sice oči před slunečními paprsky, ale před něčím, co nechcete vidět a uhýbáte velkým obloukem.

Proč se takové brýle mohou líbit? Na tuto otázku ať hledá každý svoji odpověď.

Můj názor je takový, že by bylo mnohem lepší neutíkat před realitou, neschovávat se a snažit se napravovat chyby, jelikož skutečnost dokáže být zajímavá a krásná i bez růžových brýlí.

A někdy něco **není** vůbec tak, **jak vypadá**.

Hra *The Legend of Zelda* patří k tomu nejlepšímu mezi takzvanými open-world RPG a adventure hrami. Hráčkám a hráčům nabízí svět plný tajemství, objevů a dobrodružství. Hrou roku 2017 byl v rámci udělování The Game Awards („Herní Oscarů“) vyhlášen její titul **Breath of the Wild**. V řadě recenzí byla oceněna absolutním hodnocením. *Podle mě je to jedna z nejlepších her určených pro herní konzole Nintendo Switch.*

„Zelda“ má zajímavý příběh. Začíná tím, že se **Link** (hlavní postava) po sto letech spánku probouzí ve **Shrine of Resurrection** (jedna z lokací hry). Link nemá žádné vzpomínky, dostává **Sheikah Slate** (klíčová položka hry) a jde poznávat svět, přičemž plní různé úkoly. Nejdůležitější je podle mě odemknout celou mapu. V každé části mapy totiž musíte najít věž, na tuto věž vylézt a aktivovat ji. Potom hledáte **shrine**. Různé výzvy na vás čekají v průběhu celé hry. Hlavní úkol je zničit **Calamity Ganon** (primární zlo této hry), abyste zachránili princeznu **Zeldu**.

Klady a zápory hry *The Legend of Zelda: Breath of the Wild*

PLUSY	MÍNUSY
Úžasný příběh	Systém rozbíjení
Zábavné úkoly, mise a hádanky	Na pár místech nízké FPS
Propracovaný herní systém zbraní	Dabing jen ve vybraných scénách

Michal Kratochvíl, 6. A

Země

Znečišťujeme životní prostředí

jen pár lidí se na záchranu soustředí

odhazujeme odpadky do přírody

trpí za to zvířecí národy

vyrábíme PET lahve ve velkém

potom plavou v moři mělkém

pralesy se hodně kácí

hodně vzduchu se zde ztrácí

nelovme zvířata, ať jen mohou žít

dobře na světě budou se mít

pomozme, ať je krásná Zem

šťastní tvorové budou se rodit sem

stačí jen málo, stačí jen jít

a petku na zemi vzít

řekněme rodičům recyklovat bychom chtěli

aby život na Zemi lépe šel

všichni budou šťastnější

život na Zemi čistější

Štěpán Vrána, 8. D

Pozdrav z daleka

Co to tady venku je?
Nedá mi to pokoje.
Vezmu bundu, vyjdu ven,
u dveří jsem ohromen.
Pane bože, co to je?
Dokola to rotuje.
Vždyť je to jak ze SCI-FI,
aspoň to má WI-FI.
Tvar to má jak talíř,
maloval ho zvláště malíř.
Ty postavy chtěj jít dolů,
schody maj až k mému domu.
Ti tvorové nemaj vlasy

a jak divné mají hlasy.
Přijdou ke mně blíž,
mlčím jako myš.
Pozdravují dobrý den,
stojím a jsem ohromen.
Prý přichází v míru
a jsou z planety Fiu.
Motor se nám rozbil
a součástku pozbyl.
My si to tu opravíme
a na cestu vyrazíme.
Na shledanou dobří muži,
tak ať vám ten talíř slouží.

Štěpán Vrána, 8. D

GENERACE HER_

Přijdu domů ze školy,
jdu si dělat úkoly.
Úkoly mám hotové,
počítač už šrotuje.

Dnes nechodí se tolik ven.

Au, byl jsem postřelen!

Další trefa, další kill,
kámoše jsem dobře kryl.

Koupil jsem si novou hru,
na svém skillu pracuju.

Mario, Tetris, Pac-Man.

Tyhle hry nikdy nehacknem.

Windows 7, 8, 10.

Prohrál jsem, dávám reset.

Asus, Acer, Lenovo.

Vyhrál jsem, mám hotovo.

My jsme **generace ZET**.

Sakra, spad mi internet.

Windows®

Štěpán Vrána, Tomáš Chovanec, 8. D

... být šťastný

Žádný z nás není dokonalý.

Každý z nás má nějaké chyby, je něčím jiný, zvláštní. Něčím originální, výjimečný.

Ano, přesně i ty, který teď tohle čteš. I ty jsi výjimečný... a něčím zvláštní.

A pokud nechceš, aby se ti někdo smál, tak se nikomu nesměj ani ty.

Víte, já bych nechtěla, aby na světě byli lidé, kteří se druhým posmívají třeba kvůli vzhledu nebo jiným věcem.

Nebyla bych schopná někomu ublížit.

Mým snem je pomáhat dětem, které trpí vážným onkologickým onemocněním.

Tento úkol bude náročný, budu se snažit a budu bojovat.

Ráda pomáhám lidem. Mnozí říkají, že mám velké srdce.

Ano, možná je to pravda.

Pravda je ale také to, že říkám věci na rovinu a že to někdy může bolet.

Jestliže v životě člověk něco opravdu chce, musí bojovat a nevzdávat se.

Myslím, že život je o boji, snaze, bolesti, trpělivosti, radosti, smutku, ale hlavně o lidech, kteří tohle všechno dokážou přežít a prožít, aby získali, co chtějí.

Hele, něco ti řeknu. Dobře mě poslouchej!

Bud' šťastný, co jen to jde.

Bud' s přáteli, co nejvíce můžeš.

Bud' sám sebou.

Nebud' takový, jakého tě chtějí ostatní.

Nedělej ze sebe, co nejsi...

JSI TO TY... TAK TO TAKÉ BUĎ TY!!!

Spousta lidí si pod pojmem štěstí představuje hromadu peněz, velký dům, jen malé procento vidí opravdového přítele, který vás nikdy nezradí, který s vámi půjde do všeho, který vás bude mít rád takového, jaký jste a podrží vás v těžkých chvílích.

Půjde s vámi třeba i na kraj světa, protože pro něj hodně znamená a nechce vás nikdy ztratit.

Tak tohle je pro mě štěstí!!!

Karolína Batelková, 7. A

Vojenství a zbraně

Ahoj, všechny vás zdravím:-).

Jmenuji se Matěj Halámka a zajímám se o vojenství a zbraně. Rád bych se tu podělil o svoje poznatky, názory a také vás seznámil s některými zajímavostmi z této oblasti.

Ale nejprve se vás chci na něco zeptat. Řadu lidí včetně svých kamarádů jsem už mnohokrát slyšel říkat větu: „Já tě zabiju!“ Samozřejmě, že v situacích, ve kterých tyto výroky padaly, je jejich autoři pronášeli v takzvaně přeneseném slova smyslu. Přesto se pokuste zapřemýšlet nad základním významem takovýchto slov a zeptejte se sami sebe, zda jste či nejste něčeho takového schopni.

Jako malému chlapci mi děda koupil plastový model samopalu M8A1. Byl jsem z tohoto dárku doslova nadšený a právě v té době se u mě poprvé objevila touha stát se jednou vojákem.

Ten pravý „start“ pak nastal, když na mou bývalou školu přijel s přednáškou jeden pán. Už si přesně nepamatuji, o čem tenkrát vlastně mluvil, ale na konci vystoupení se nás všech začal vyptávat, co chceme v životě dělat. Ozývali se odpovědi typu astronaut nebo vědec a já čekal, až se ten pán konečně zeptá mě. Než na mě ale došla řada, vyvolal ještě jiného člověka, který řekl voják, teprve potom se dotázal i mě. Jelikož jsem se po nikom nechtěl „opičit“, odpověděl jsem nakonec odstřelovač. *Celý sál se na mě nevěřícně díval.*

Ani nevím proč, ale myšlenka na to stát se odstřelovačem mě už neopustila.

Jak čas ubíhal, od hraní si s „cvakacími“ pistolkami jsem se dostal až k hodně realistickému MILSIM (**M**ilitary **S**imulator – airsoft, paintball atd.).

No a to jsem prostě já, Matěj Halámka.

Kdo je hrdina

Pro mě je *opravdový* hrdina **Carlos Norman Hatchcock II.**

Byl odhodlaný, cílevědomý a měl pevnou vůli. Právě on během války ve Vietnamu zastavil zběsilé řádění nepřátelského odstřelovače, který byl zodpovědný za spoustu amerických ztrát.

Po úspěšném odstranění nepřátelského odstřelovače se přihlásil k misi, která měla eliminovat (*zde ve významu zabít*) nepřátelského generála.

Dokázal se plazit více než tisíc tři sta metrů nepřátelským územím, čekal čtyři dny bez spánku, dokud nepřišel vhodný okamžik k tomu, aby vypálil. Po úspěšném zásahu se opět plížením vrátil neodhalen ke svým liniím. A to by jen tak někdo nedokázal.

Matěj Halámka, 8. A

Statečnost, odvaha, nebojácnost či hrdinství (*andreia, fortitudo*) je jedna ze čtyř základních (kardinálních) ctností. Statečnost zajišťuje pevnost v obtížích a vytrvalost v úsilí o dobro, dává nám sílu překonat strach. Dospívá až ke schopnosti obětovat případně vlastní život pro spravedlivou věc.

Lze rozlišovat **fyzickou statečnost**, kterou člověk projevuje tváří v tvář bolesti či nebezpečí úrazu, smrti, a **morální statečnost** jít proti mínění jiných, riskovat zesměšnění a odsouzení.

Zdroj: Wikipedie

Historie zbraní

Díl první

V okamžiku svého zrodu se zbraně staly **nástrojem prosazování zájmů jednotlivců či skupin**, které je využívaly k **útokům** (ofenzívám) nebo k **obranám** (defenzívám) a to s cílem způsobit zranění živému organismu.

Vývoj zbraní jde ruku v ruce s vývojem lidstva. Jejich podoba se v průběhu času měnila, byly zdokonalovány, vznikaly nové typy zbraní, některé skončily takzvaně v propadlišti dějin, z principu fungování jiných zbrojařské společnosti vychází dodnes. Samozřejmě, že moderní systémy jsou vysoce sofistikované.

Pravěk

Pěstní klín neboli pazourek

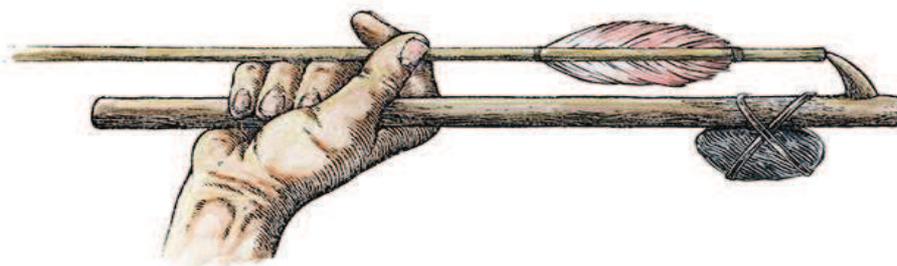
Zbraně se objevily již v pravěku. První známou zbraní je tzv. „*pěstní klín*“ neboli (ne zcela přesně řečeno) pazourek. Byl to kus kamene opracovaný do tvaru kapky vody, jeho průřez je oboustranně vyklenutý, spodní část je tupá. Dalo se s ním bodat, sekát a řezat. Sloužil především ke zpracování masa a samozřejmě také k boji.

Spojením pazourku například s klacíkem vznikla **sekera** nebo **oštěp**. Sekera primárně sloužila jako pracovní nástroj, ale již ve starověku byla používána také jako zbraň. Oproti tomu oštěp byl primárně zbraní.

Atlatl neboli vrhač oštěpů

Další zdokonalení přinesly **pravěké střelné zbraně** – zmenšené oštěpy. Pravděpodobně starší než luk je **vrhač oštěpů** (anglicky nazývaný *ATLATL*) prodlužující paži a **vrhající** lehké, šípům se podobající **oštěpy**. Šípy bylo možné vystřelovat z **luku** a později z **kuše**.

Matěj Halámka, 8. A

PROBLÉM

Každý z vás si určitě všiml, že v létě je horko a neprší. Někomu to může vadit, někomu ne.

Ale určitě vám vadí, že jestliže jdete v létě ven, tak se nám lepí asfalt na boty a nejde to smýt. Aby asfalt nebyl na cestách natavený, musí se chladit. Když déšť nepřijde, asfalt zchlazený nebude.

Podle mě je to způsobeno nadměrnou výstavbou nejen silnic a dálnic, ale také výstavbou

průmyslových zón. Většinou nejde o výrobní firmy, a ty, které něco vyrábějí a mají svoji produkci zastaralou s malou životností.

V zónách se nacházejí převážně firmy přepravní nebo skladovací, které nic nevyrábí a zboží většinou pouze dovážejí nebo převážejí.

Tak třeba hrušky, které kupujete v obchodních domech za 18 Kč původem bůhví odkud, představují problém, o kterém píšu.

Českou hrušku, jež nedošla na trh ani za 10 Kč, bohužel shnila a nenašla spotřebitele, nikdo nekupoval.

Sady hrušní se pokácely, a my se postupně stáváme závislí na obchodních řetězcích.

Takto vznikají nové požadavky na dopravu a staví se a staví ...

Nejde jen o silnice, ale také i o obchodní centra, která vyrostla jako houby po dešti. Tyto stavby mají v mnoha případech střechy pokryté asfaltem. Tmavá barva se rychle zahřívá a zvyšuje svoji teplotu. Od rozežátého asfaltu se zahřívá vzduch, který se rozpíná a stoupá vzhůru, a tam tvoří nepropustnou bariéru pro přicházející mraky.

A o tomto problému vám píšu.

Jan Kolečák, 8. A

STEJNOSTI & odlišnosti

Být stejný, nebo být odlišný?!

V současnosti se z *všelijakých důvodů* mezi námi najdou lidé, kteří se snaží vypadat jako moderátoři, umělci, další celebrity nebo například někteří blogeři, zkrátka jako osobnosti známé z časopisů, televize či sociálních sítí.

Nejenom v přímé souvislosti s touto záležitostí asi každý z nás už někdy slyšel o **estetické chirurgii** a o tzv. **plastických operacích** a také o tom, že ne pokaždé se tyto zákroky vydařily podle původních představ a očekávání. Podle mého názoru by měl být každý člověk rád za to, jaký je. Pokud se totiž nejedná zrovna o takovou "plastiku," kterou se pacienti navrací úrazem ztracená funkce, je prostě zbytečná

V minulosti se již vyskytnul i takový případ, kdy se zcela náhodně potkali v letadle *dva stejně vypadající lidé, kteří však do té doby o sobě navzájem vůbec nevěděli.*

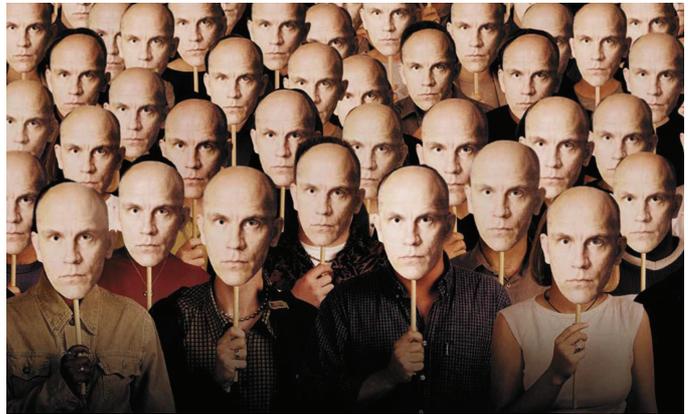
Náš svět je velký, a tudíž existuje také nemalá šance, že každý člověk má někde identicky neboli totožně (a pokud ne, tak alespoň velmi podobně) vypadajícího **dvojníka**. Na druhou stranu to ale automaticky neznamená, že takováto osoba musí být stejná se vším všudy. Naopak! **Každá lidská (obecně vzato živá) bytost je totiž jedinečná**, a to se týká dokonce i jednovaječných dvojčat se stejnou genetickou informací uloženou v jejich DNA.

Již mnohokrát byla objevena **stará fotografie**, která zachycovala **osobu podobnou některému z našich současníků**, stalo se to třeba i v případě **známého amerického herce Johna Travolty**.

Samozřejmě však nelze stoprocentně vyloučit to, že v určitých případech takového typu fotek může jít pouze o **fake**.

Zkuste si na chvíli představit **společnost**, ve které by byli **všichni její členové vzhledově naprosto stejní!** Šli byste třeba po ulici a pořád by Vás mýjela jedna a ta samá osoba, v práci nebo ve škole byste okolo sebe viděli kopie jednoho jedince, to samé by se opakovalo v obchodě, na úradě, na dovolené, zkrátka kdekoli a den za dnem. A Vy byste byli dílkem této skládačky, stejným jako všechny ostatní. Takový svět by (podle mě) byl noční můra.

...

Na závěr tu ještě musím alespoň krátce zmínit jednu (možná trochu podceňovanou a přehlíženou, ale přitom velice důležitou) záležitost, která má s tělesnou podobou člověka souvislost a která je i podle řady odborníků stále větším problémem v rámci mezilidských vztahů a komunikace.

V dnešní době se totiž lidé navzájem stále častěji hodnotí především (a v mnoha případech pak dokonce **pouze!**) podle svého *fyzického vzhledu*, a už je bohužel nezajímá, jakou mají povahu, jací vlastně jsou. To má pak v řadě takových případů za následek, že poté, co mezi takovými jedinci opadne počáteční okouzlení a nadšení, zjišťují, že se k sobě vůbec nehodí a že si navzájem nerozumí.

Znáte následující staré rčení? Myslím, že právě toto je *ten správný přístup* k tomu, jak se na každého z nás dívat.

"Krása člověka se rodí z povahy."

Martin Balák, 8. D

Nepřehlédnutelní!

Stanu se větším a ještě větším, až budu **nejvyšším** na celé škole!

Tímto **superlativem** se pyšní následující hoši:

Michal Pluskal

(„absolutní vítěz“ - jeho aktuální tělesná výška je závratných 187 cm už v 6. třídě!!!)

Zdeněk Tomek

Matěj Halámka

Vojtěch Vitoul

Michal Luczka

Průměrná tělesná výška českého chlapce ve věku 11 let je podle tabulek 147 cm, ve 12 letech 153 cm, ve 13 letech 160 cm, ve 14 letech 168 cm a konečně v 15 letech pak 174 cm.

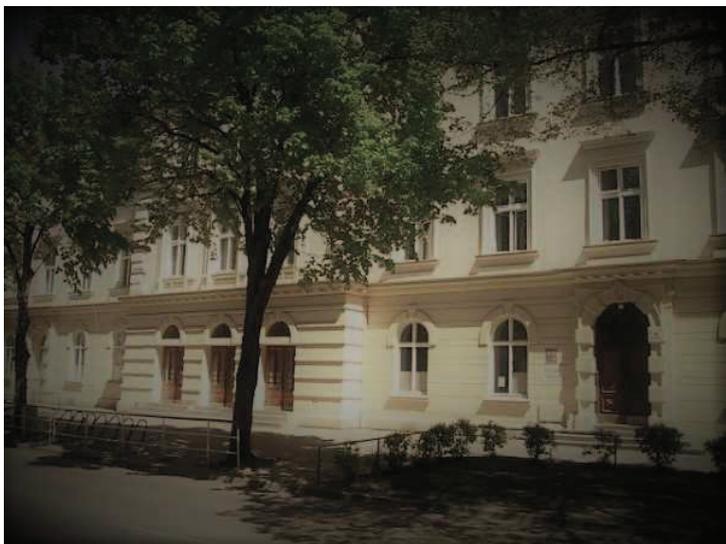
Zleva doprava:

Michal Pluskal (6. B), Zdeněk Tomek (7. C), Matěj Halámka (8. A), Vojtěch Vitoul (7. C) a Michal Luczka (7. C).

Foto: Zdeněk Zbořil, 8. C

Kdo píše

Vstupovat do jedné z nejstarších školních budov našeho města, zasednout do lavice a být si vědom skutečnosti, že tudy jde historie už více než sto let, Vás v průběhu Vaší školní docházky nejednou vede k zamyšlení.

Kolik žáků, učitelů, rodičů a bez přehánění tisíců návštěvníků už tudy prošla...

Každé desetiletí ji přizdobila různými událostmi.

Budova prošla malými i viditelnými změnami, dveře dennodenně otevíraly klauzury dětí a škola jim dávala do života potřebné informace.

Parta čtyř kluků z 8. A se rozhodla „zkoumat“ historii naší školy. A vzali to pořádně od PŮDY.

Slova dala slova a redakce Postřehu má v plánu podat zprávu o historii a současnosti naší vzdělávací instituce.

Už samotný vstup na půdu byl pro nás ničím zvláštním. Očekávali jsme každý z nás různé zážitky a zprávy, které budou vystupovat ze všech koutů nejvyššího podlaží.

Otevíráme kovové dveře velkým kličkem a společně vstupujeme vybaveni potřebnou technikou a hlavně napětím z očekávané akce. Chceme ulovit zážitky, očima hledat třeba jen pavučiny minulosti, ze kterých vyčteme příběh, který se mohl odehrát v dřívějších časech.

První hodina ubíhla tak rychle, že jsme ji ani nevnímali. Zdála se, že vědyprůtemné ticho trámů a zdi nám nemůže nabídnout příběh, o který jsme všichni tolik stáli...

Prošli jsme celým prostorem a byli smířeni s tím, že naše výprava za sebou opět zavře dveře a redakce nebude mezi svými čtenáři nabídnout žádnou "zaprášenu" stránku z minulosti.

A pak se to stalo. Paprsek světla se zabořil do jednoho z trámů a Tomáš nevěřícně konstatuje, že NĚCO VIDÍ. To něco nás zastavilo v odhadu. Míky vzal na záda Pavla a ten se snaží nataženou rukou vylovit věc, o které zatím nic nevíme.

Je to malá sklenice, na kterou dopadlo světlo, a ona na sebe mohla upozornit. Teď už byla naše a my se na sebe jenom tiše dívali a pochopitelně drželi to, co mohlo skrývat tajemství.

Byl v ní stačený papír, který promluvil...

Pokračování příště.